

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/19/2026
Identifikačné číslo spisu:	6724010556
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Klemanič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6724010556.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA, na neverejnom zasadnutí konanom 24. júna 2026 v Bratislave, v trestnej veci obvinenej A. L. pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. c) Trestného zákona a iné, o dovolaní menovanej podanom proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5T/17/2024, zo 4. júla 2025 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/71/2025, z 11. septembra 2025

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej A. L. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5T/17/2024, zo 4. júla 2025 bola obvinená A. L. uznaná za vinnú zo spáchania v bode 1) zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom § 135b ods. 2, § 135c ods. 1 a § 135d písm. b) Trestného zákona a v bode 2) prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 135b ods. 1 a § 135c ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1) približne od polovice roku 2023 do 16.35 hod. dňa 02.07.2024 si na rôznych miestach, okrem iného aj v okrese A., za protihodnotu formou kúpy zadovážovala od nezistených osôb psychotropnú látku metamfetamín, zvanú „pervitín“, zaradenú do II. skupiny psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zákone č. 139/1998 Z. z., o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, ktorú po zadovážení prechovávala v rodinnom dome č. XXX v obci VI., a následne ju predávala na rôznych miestach v okrese A. ďalším osobám, medzi nimi aj R. U., a to v intervaloch 1x za dva týždne až mesiac, v množstvách neprevyšujúcich 2g, kde naposledy mu odovzdala 1,802 g metamfetamínu s obsahom 78,5 % hmotnostného vo forme bázy približne dva týždne pred dňom 02.07.2024,

príčom obvinená A. L. bola rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 2T/109/2022, zo dňa 16.12.2022, právoplatným dňa 16.12.2022 odsúdená za zločin nedovolenej výroby omamných a

psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona účinného do 30.04.2022, za čo jej bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 24 mesiacov, trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 3 roky a ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou

2) dňa 02.07.2024 do 16.35 h v rodinnom dome č. XXX, na Q. ulici v obci V., okr. A., neoprávnene prechovávala pre vlastnú potrebu sušenú rastlinu rodu Cannabis (konopa), pričom pri domovej prehliadke vykonanej dňa 02.07.2024 bol z izby na 2. poschodí, ktorú obývala, na stole zaistený sušený rastlinný materiál rastlín rodu Cannabis s celkovou hmotnosťou 514 mg a priemernou koncentráciou 16,6% hmotnostných THC, obsahujúci 85 mg THC v čistom stave, vo vrecku pri dverách bol zaistený pokrčený ústrižok pokladničného dokladu s rastlinným materiálom rastlín rodu Cannabis s hmotnosťou 238 mg a priemernou koncentráciou 14,1 % hmotnostných THC, obsahujúci 34 mg THC v čistom stave a na parapetnej doske bola zaistená plastová nádoba s obsahom rastlinného materiálu rastlín rodu Cannabis s hmotnosťou 81 mg a priemernou koncentráciou 9,4 % hmotnostných THC, obsahujúce 8 mg THC v čistom stave, pričom rastliny rodu Cannabis sú zaradené v I. skupine omamných látok a THC je zaradený v II. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zákone č. 139/1998 Z. z., o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov.

Za to bol obvinenej A. L. uložený podľa 173 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, § 37 písm. h), § 41 ods. 1 a § 46 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov; pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bola na výkon uloženého trestu zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, v spojení s § 74 ods. 1 Trestného zákona jej uložil aj ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou. Súčasne podľa § 83 ods. 1 písm. g) Trestného zákona jej uložil zhabanie vecí, a to sklenená fajka zn. Remo, sklenený pohár s uškom, darčeková krabica s označením „Cigarette Grinder Set“, kovová trojdielna drvička, kovová fajka, varná banka, plastové bongo, varná banka, sklenené bongo, fajka, digitálna váha a doklad o kúpe, pričom podľa § 83 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom zhabanej veci sa stal štát - Slovenská republika.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na podklade odvolania obvinenej rozhodol uznesením, sp. zn. 3To/71/2025, z 11. septembra 2025 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvinenej A. L. zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podala obvinená A. L. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Jozefa Veselého dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom].

Obvinená v dovolaní v prvej časti až po stranu 13 dovolania rekapitulovala priebeh doterajšieho konania vrátane jej odvolacích námietok, pričom k dovolacej argumentácii uviedla v podstate to, že: „V zásade odvolací súd prehliadol pochybenia Okresného súdu vo Zvolene, ktoré boli vytýkané či už v odvolaní proti rozsudku vo veci samej, či už v priebehu celého súdneho konania, a je zrejmé, že rozsudok, ktorý nezohľadnil takéto pochybenia, je nezákonný a nepreskúmateľný, pretože ak existujú pochybenia, tak ich nemožno rozlišovať na podstatné alebo nepodstatné, ale to, či existujú alebo neexistujú.

Odôvodnenie rozhodnutia je formálne, ktoré nepostihuje všetky aspekty odvolania, kde v zásade jediným usvedčujúcim dôkazom by mala byť nevierohodná výpoveď svedka R. U., ktorý najskôr vypovedal, potom odmietol vypovedať, potom v pozícii svedka vypovedal inak, kde bol sám odsúdený, a teda aj jeho výpoveď sa musí brať v kontexte, že sa jedná o výpoveď spoluobvineného, kde odsúdenie A. L. nemožno postaviť na výpovedi takejto nevierohodnej osoby, či už z obsahového, alebo skutkového, kde dôkazy boli vyhodnotené účelovo v neprospech A. L., kde sa jednalo o konvalidáciu nezákonného konania zákonnej sudkyne, ktorá rozhodovala o väzbe A. L. a kde už vyslovila presvedčenie, že menovaná je vinná, ako aj z jej postoja počas celého súdneho konania.

Teda výklad súdu, že sa jednalo o predchádzajúce odsúdenie, podľa názoru obhajoby nie je zákonný a správny a takisto nie je správny ani výrok ohľadne množstva, pričom súd nevysvetlil v čom bol výpočet obhajoby nesprávny, kde vo vzťahu k menovanej neboli u nej nájdené žiadne psychotropné látky, ktoré by jej patrili. Boli nájdené u R. U., ktorý sa bránil ako uznal za vhodné a boli nájdené v rodinnom dome, kde A. L. žila aj s inými osobami a skutočnosti, ktoré sú uvedené v rozsudku, neboli preukázané žiadnymi dôkazmi a ako dôkaz by mali slúžiť len prepisy telefonických hovorov, tak sa malo uviesť, ktoré prepisy a ktoré časti majú usvedčovať A. L., že mala predávať viacerým ľuďom omamné a psychotropné látky, keď jediný svedok uviedol nepresvedčivo, že došlo k zadovážovaniu takýchto látok, ale iné osoby neboli stotožnené.“

V ďalšej časti dovolania sa venovala všeobecnému vymedzeniu podmienok prípustnosti dovolania a teoretickým východiskám jednotlivých dovolacích dôvodov. K veci samej následne uviedla už len to, že dovolanie podáva z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda že zásadným spôsobom bolo porušené jej právo na obhajobu a podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinená A. L. navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, po vyslovení porušenia zákona v jej neprospech, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu v celom rozsahu, ako aj rozsudok okresného súdu, s okamžitou platnosťou prepustil obvinenú na slobodu a prikázal, aby krajský súd vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvinenej sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol:

„Skutočnosti odôvodňujúce dovolanie boli v podstatnej časti obsiahnuté v odvolaní obvinenej a odvolací súd sa s nimi vysporiadal.

Odvolací súd vyhodnotil hodnovernosť svedka R. U. (str. 5 uznesenia), objasnil výpočet množstva látky a na to nadväzujúcu právnu kvalifikáciu konania (str. 6 uznesenia), posúdil aj recidívu obvinenej v kontexte predchádzajúceho odsúdenia (str. 6 uznesenia). Uznesenie nemožno považovať za formálne, odvolací súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami obvinenej v odvolaní, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia a odôvodnenie uznesenia spĺňa všetky náležitosti podľa § 176 ods. 2 Trestného poriadku. Vo vzťahu k pochybeniam Okresného súdu Zvolen, ktoré v dovolaní namieta, nie je zrejmé, aké pochybenia má obvinená na mysli.

Podstata dovolacích dôvodov spočíva v tom, že obvinená nepovažuje skutkové závery učinené tak prvostupňovým ako aj odvolacím súdom za správne, tieto spochybňuje a domáha sa iného, pre seba výhodnejšieho, vyhodnotenia dôkazov. Dovolanie nie je ďalším riadnym opravným prostriedkom a neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Namietané skutočnosti teda nie sú dovolacími dôvodmi, ktoré by bolo možné subsumovať pod niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, uvedený obvinenou v dovolaní, spočíva v porušení práva na obhajobu zásadným spôsobom. Z dovolania však nie je jasné, akým konaním a ktorého súdu rozhodujúceho vo veci, došlo k porušeniu práva na obhajobu. Skutočnosť, že súdy nevyhodnotili skutkový stav s predstavou obvinenej, nie je porušením práva na obhajobu. Obvinená bola v celom konaní zastúpená najprv ustanoveným, neskôr zvoleným obhajcom, ktorý bol o všetkých úkonoch riadne vyrozumený, riadne sa ich zúčastnil a pri nich mu bol umožnený riadny výkon obhajoby a realizácie všetkých obhajobných práv.

Ďalší dovolací dôvod uvedený obvinenou, a to dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, spočíva v tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Obdobne ako pri predchádzajúcom dovolacom dôvode, obvinená neuvádza, ktorý dôkaz nebol súdom vykonaný zákonným spôsobom. Len zopakujem, že z nesúhlasu obvinenej so spôsobom hodnotenia dôkazov nemožno vyvodiť, že tieto neboli vykonané zákonným spôsobom.“

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvinenej A. L. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§

368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku) prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktne obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby podliehajúce všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na

obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

V úzkej spojitosti s právom na obhajobu treba vnímať právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), neprieľadný, a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva strany trestného konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van Hurk v Holandsko, resp. Ruiz Torija v Španielsko). Podstatnou je v tejto súvislosti povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne napr. Van Hurk v Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je potom možné posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé. Mlčanie odvolacieho súdu ohľadom zákonnosti odmietnutia vykonania dôkazov navrhnutých obvineným odporuje myšlienke spravodlivého procesu (Krasulya v Rusko).

Dovolací súd nemôže skúmať hodnotenie dôkazov a ani „kvalitatívnu správnosť“ úvah súdov nižších stupňov vo vzťahu k dostatočnosti dôkazného podkladu pre nimi vnímané zistenie skutkového stavu v miere spoľahlivej a obsahovo spôsobilej pre rozhodnutie vo veci samej. Dovolací súd rovnako nemôže (výnimku predstavuje procesná situácia, ak je dovolateľom minister spravodlivosti; § 371 ods. 3 Trestného poriadku) skúmať a meniť správnosť a úplnosť skutku zisteného práve na podklade už skôr vykonaného hodnotenia dôkazov, ktoré sa realizuje v konaní pred súdmi nižšej inštancie.

Nemožno sa účinne domáhať naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v prípade, ak súdom ustálený obsah a rozsah vlastnej úvahy o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a hodnotenia z nich získaných výsledkov (to znamená hodnotenia dôkazov) na podklade § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku nevyhovuje predstavám dovolateľa. Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vykonaný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tak by predstavoval spôsobilý podklad pre dovolací prieskum zo strany najvyššieho súdu (konajúceho v zmysle „iniciačného“ procesného úkonu obvineného ako osoby oprávnenej podať dovolanie v zmysle skôr citovaných ustanovení Trestného poriadku), takýto výklad by odporoval principiálnej viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba súčasne chápať aj ako základné interpretačné a napokon i kvalitatívne kritérium pre dovolanie podané niektorou zo strán pôvodného konania - tzv. základného konania predchádzajúcemu podaniu dovolania (§ 369 ods. 2 v spojení s ods. 5 Trestného poriadku). Vyjadruje totiž základné argumentačné pravidlá konania pred dovolacím súdom, ktorých spoločným menovateľom je zákonom a stabilnou judikatúrou ustálený účel takto intencne vymedzeného dovolacieho konania: spravidla výsostné posudzovanie právnych otázok naproti prieskumu skutkových zistení realizovaných skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi. Uvedené je

vyjadrením limitácie dovolacieho súdu správnosťou a úplnosťou zistenia skutkového stavu skôr vo veci konajúcimi súdmi, a tak pretavením princípu, že správnosť a úplnosť zisteného skutku je doménou základného konania, do ktorej môže dovolací súd zasahovať len výnimočne, a to len vtedy, ak dovolanie podá minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

S tým plne korešponduje záver, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Najvyšší súd sumarizuje:

V prípade dovolania podaného obvineným nemožno opätovne (nakolko za týmto účelom je obvinenému poskytnutý dostatočne široký priestor v konaní o riadnom opravnom prostriedku - odvolaní) namietat' proti skutkovým zisteniam súdov - ktoré sú založené práve na výsledkoch vykonaného dokazovania v rozsahu, ktorý súd považoval za dostatočný - prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. V dovolacom konaní nemožno účinne namietat' zvolené, resp. použité dôkazné prostriedky a na ich podklade vykonané hodnotenie dôkazov v intenciách § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku, ak takéto „finálne“ hodnotenie v konečnom dôsledku nevyhovuje predstavám obvineného. Tento kruh viazanosti správnosťou a úplnosťou zisteného skutku sa v tomto kroku uzatvára - práve s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto skutkové preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinená v dovolaní namietala hodnotenie a hodnovernosť výpovede svedka R. U.. V ostatnom sa obvinená vyjadrovala k vykonaným dôkazom tak, že tieto považovala za vyhodnotené účelovo vo svoj neprospech. V tomto smere je potrebné opäť zdôrazniť, že najvyšší súd ako dovolací orgán nie je oprávnený prehodnocovať skutkové zistenia ani spôsob, akým nižšie súdy vykonané dôkazy hodnotili, pokiaľ sa toto hodnotenie pohybuje v rámci zásad logického uvažovania a nie je v zrejmom rozpore s vykonanými dôkazmi.

Nesúhlas obvinenej so závermi, ktoré vyplynuli zo svedeckých výpovedí a ostatných dôkazov, nemení nič na skutočnosti, že detailným spôsobom koncipované odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu nepochybne spĺňajú požiadavku zákonnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti, jasne a zrozumiteľne dávajú odpovede na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom trestného konania a zároveň z nich vyplýva vzťah medzi obsahom vo veci vykonaných dôkazov a deklarovanými skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Najvyšší súd preto nemá právomoc zasahovať do hodnotenia dôkazov vykonaného súdmi nižších stupňov, pričom tvrdenie obvinenej, že hodnotenie dôkazov nezodpovedá jej očakávaniam, nemožno považovať za dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ako ani žiaden iný z katalógu dovolacích dôvodov dostupných pre obvineného v rámci § 371 ods. 1 a nasledujúcich Trestného poriadku).

Preto najvyšší súd vyhodnotil argumentáciu obvinenej vzťahujúcu sa k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinená v dovolaní formálne označila dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, avšak neuviedla žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by mali byť podľa jej názoru vykonané nezákonným spôsobom. Najvyšší súd k tomu uvádza, že v dovolacom konaní platí, že opísanie chýb dovolateľom, ak má byť úspešné, musí byť subsumovateľné pod niektorý z dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Ak by totiž dovolanie len formálne odkazovalo na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (ako i akéhokoľvek iného uplatniteľného dôvodu dovolania), ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Argumentácia obvinenej sa v skutočnosti obmedzuje na tvrdenie, že vykonané dôkazy boli súdmi nižších stupňov hodnotené účelovo v jej neprospech a „kde sa jednalo o konvalidáciu nezákonného konania zákonnej sudkyne, ktorá rozhodovala o väzbe A. L. a kde už vyslovila presvedčenie, že menovaná je vinná, ako aj z jej postoja počas celého súdneho konania“. K tomu najvyšší súd zo spisového materiálu zistil, že o námietke zaujatosti z tohto dôvodu už rozhodol Okresný súd Zvolen uznesením, sp. zn. 5T/17/2024, z 11. marca 2025, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Nto/10/2025, z 2. apríla 2025 tak, že sudkyňa JUDr. Zuzana Štubiaková Kochanová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci obvinenej (č. l. 824 - 826 a 839 - 840). Jej argumentácia opätovne spočíva výlučne v nesúhlase so závermi prijatými v uvedených rozhodnutiach a v subjektívnom presvedčení o predpojatosti zákonnej sudkyne. Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvinenej nemožno dospieť k záveru o naplnení dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovolaciu argumentáciu obvinenej najvyšší súd odmietol ako nedôvodnú.

Vzhľadom na ďalšiu argumentáciu obvinenej najvyšší súd pre úplnosť dopĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený

pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä:

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatelia v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie posúdenie trestnosti činu a tiež uloženie trestu v rozpore s § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premŕchanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasledujúce Trestného zákona) a podobne.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Bezprostredným následkom uplatnenia nesprávnych dovolacích námietok je to, že podané dovolanie je v prevažnej časti len ďalším odvolaním a formulovaním obhajobných tvrdení, s ktorými sa tomu zodpovedajúcim spôsobom vysporiadali riadne a adekvátne už súd prvého stupňa v spojení s odvolacím súdom. Tým je súčasne vylúčená akákoľvek polemika viažuca sa k údajnej nepreskúmateľnosti alebo arbitrárnosti dovolaním napadnutého rozsudku.

Obvinená v dovolaní v stručnosti uviedla, že namieta nezákonné a nesprávne závery o predchádzajúcom odsúdení. Z odvolacej argumentácie najvyšší súd zistil, že obvinená vo vzťahu k záveru o predchádzajúcom odsúdení namietala, že „nebola za takýto čin právoplatne odsúdená“, nakoľko v konaní Okresného súdu Zvolen, pod sp. zn. 2T/109/2022 nebolo preukázané, že predávala akékoľvek omamné a psychotropné látky, a teda nejde o identický skutok. Uvedenou otázkou sa náležite zaoberali už súdy nižších stupňov, a to okresný súd na strane 15 až 16 rozsudku a odvolací súd na strane 6 uznesenia, keď konštatovali, že obvinená bola uvedeným rozhodnutím uznaná za vinnú zo spáchania zločinu výroby omamných a psychotropných látok alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona. Táto právna úprava účinná v čase odsúdenia obvinenej podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona je ustanovením postihujúcim drogovú trestnú činnosť, pre ktorú je obvinená trestne stíhaná aj v tomto prípade, pričom podľa právnej úpravy účinnej od 6. augusta 2024, boli skutkové podstaty predmetnej drogovej trestnej činnosti rozdelené do štyroch skutkových podstát.

Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že obvinená svojou argumentáciou v podstate nastolila otázku výkladu pojmu „za taký čin“ v zmysle § 173 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, konkrétne otázku, či skoršie odsúdenie podľa iného paragrafového označenia alebo podľa predchádzajúcej právnej úpravy môže predstavovať „taký trestný čin“ v zmysle kvalifikačného znaku v

§ 173 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, resp., či musí ísť o identický alebo obdobný skutok, za aký je páchateľ teraz stíhaný.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že sama odlišnosť paragrafového označenia alebo skoršia právna úprava nevylučujú záver, že ide o „taký trestný čin“. Rozhodujúci je súlad zákonných znakov. Ak sa preukáže rovnaká skutková podstata alebo materiálne rovnaký trestný čin, potom je znak „za taký trestný čin“ splnený. Ak sa preukáže iba druhová alebo objektová príbuznosť bez materiálnej totožnosti, potom znak splnený nie je. Tomuto záveru zodpovedá aj ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu, podľa ktorej: „Rozhodným kritériom pre určenie totožnosti dvoch trestných činov nie je to, či ich znaky boli upravené v tom istom Trestnom zákone a už vôbec nie to, kde boli ich skutkové podstaty v rámci jeho systematiky zaradené, ako boli pomenované či paragrafovo označené. Pre totožnosť trestných činov je nutné zistiť súlad zákonných znakov oboch do úvahy prichádzajúcich skutkových podstát; pokiaľ znaky skutkovej podstaty skôr spáchaného trestného činu zodpovedajú trestnému činu, za ktorý je momentálne páchateľ odsúdený, potom bez ohľadu na to, či jeho úprava bola obsiahnutá v Trestnom zákone z roku 2005 alebo z roku 1961, ide stále o ten istý trestný čin.“ (Uznesenie Najvyššieho súdu, sp. zn. 5Tdo/72/2019, z 5. decembra 2019).

V podmienkach prejednávanej veci najvyšší súd konštatuje, že obvinená bola v minulosti rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 2T/109/2022, zo 16. decembra 2022 právoplatne odsúdená za zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022. Zo skutku vyplýva, že predmetom odsúdenia nebolo len prechovávanie omamných a psychotropných látok, ale aj konanie spočívajúce v ich zadovážení a prevoze, pretože obvinená sa skutku dopustila tým, že „spoločným konaním neoprávnene previezla, zadovážila a prechovávala“, čo znamená, že obvinená sa už v minulosti dopustila konania, ktoré z pohľadu aktuálnej právnej úpravy naplnilo skutkovú podstatu trestného činu (objektívnymi a subjektívnymi znakmi), zodpovedajúceho skutkovej podstate trestného činu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 Trestného zákona.

K tomu najvyšší súd uvádza, že vzhľadom na reštrukturalizáciu Trestného zákona v časti drogovej trestnej činnosti musia súdy pri vyhodnocovaní pojmu „za taký čin“ obligatórne vychádzať z legálnej definície obsiahnutej v § 135b Trestného zákona, pričom odsek 2 tohto ustanovenia presne definuje, čo sa rozumie „obchodovaním“.

Podľa § 135b ods. 2 Trestného zákona účinného v čase rozhodovania obchodovaním s omamnou látkou, psychotropnou látkou, drogovým prekurzorom alebo predmetom určeným na ich výrobu sa na účely tohto zákona rozumie dovoz, vývoz, prevoz, preprava, prechovávanie, ponuka, predaj, kúpa, výmena alebo iné zadováženie omamnej látky, psychotropnej látky, drogového prekurzora alebo predmetu určeného na ich výrobu, sprostredkovanie alebo financovanie týchto činností; obchodovaním s omamnou látkou, psychotropnou látkou, drogovým prekurzorom alebo predmetom určeným na ich výrobu nie sú činnosti, ktoré sú prechovávaním omamnej látky, psychotropnej látky, drogového prekurzora alebo predmetu určeného na ich výrobu podľa odseku 1.

Podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 (odsúdenie Okresným súdom Zvolen, sp. zn. 2T/109/2022, zo 16. decembra 2022) kto neoprávnene kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

Podľa § 173 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase rozhodovania kto neoprávnene vyrobí omamnú látku alebo psychotropnú látku alebo neoprávnene obchoduje s omamnou látkou alebo psychotropnou látkou v nepatrnom množstve, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Podľa § 173 ods. 3 písm. c) Trestného zákona účinného v čase rozhodovania odňatím slobody na

sedem rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a už bol za taký čin právoplatne odsúdený.

Za tejto situácie nemožno prisvedčiť obvinenej, že skoršie odsúdenie nezakladá naplnenie znaku uvedeného v § 173 ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Ak by totiž skutok, za ktorý bola odsúdená rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 2T/109/2022, bol posudzovaný podľa právnej úpravy účinnej v čase rozhodovania v tejto veci, konanie spočívajúce v neoprávnenom zadovážení a prevoze omamných a psychotropných látok by bolo subsumovateľné pod pojem obchodovania s omamnou alebo psychotropnou látkou podľa § 173 Trestného zákona. Ide teda o konanie, ktoré z materiálneho hľadiska zodpovedá skutkovej podstate trestného činu, pre ktorý je obvinená stíhaná aj v prejednávanej veci.

Odlíšná situácia by nastala iba v prípade, ak by skoršie odsúdenie smerovalo výlučne proti správaniu, ktoré by podľa súčasnej právnej úpravy naplňalo znaky samotného prechovávanía omamnej alebo psychotropnej látky pre vlastnú potrebu. V takom prípade by nebolo možné bez ďalšieho uzavrieť, že ide o odsúdenie „za taký čin“ v zmysle § 173 ods. 3 písm. c) Trestného zákona. O taký prípad však v posudzovanej veci nejde.

Najvyšší súd preto uzatvára, že skoršie právoplatné odsúdenie obvinenej bolo súdmi nižších stupňov správne vyhodnotené ako odsúdenie „za taký čin“ v zmysle § 173 ods. 3 písm. c) Trestného zákona a dovolacia námietka obvinenej je v tomto smere nedôvodná.

Ďalej obvinená namietala výpočet množstva omamnej alebo psychotropnej látky, pričom súčasne tvrdila, že súd nevysvetlil, z akých dôvodov považoval výpočet predložený obhajobou za nesprávny a že predmetné látky u nej neboli nájdené. K tomu najvyšší súd uvádza, že ide o výhrady smerujúce proti skutkovým zisteniam a spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Takto formulované námietky preto stoja mimo rámca dovolacieho prieskumu, keďže nesmerujú proti právnemu posúdeniu skutku, ale proti skutkovým záverom, ku ktorým dospeli súdy nižších stupňov. V tomto smere najvyšší súd odkazuje na právne východiská uvedené vyššie.

Zo spisového materiálu a odôvodnení rozhodnutí súdov nižších stupňov vyplýva, že otázka množstva omamnej alebo psychotropnej látky bola náležite odôvodnená. Okresný súd sa touto otázkou podrobne zaoberal na stranách 16 až 17 svojho rozsudku. Rovnako odvolací súd na strane 7, v prvom a v druhom odseku odôvodnenia napadnutého uznesenia, presvedčivo vysvetlil spôsob určenia množstva omamnej alebo psychotropnej látky a dôvody, pre ktoré nepovažoval argumentáciu obhajoby za dôvodnú. S týmito závermi sa najvyšší súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Najvyšší súd opakovane poznamenáva, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to urobili súdy nižších stupňov. Rešpektujúc ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku možno uzavrieť, že argumentácia obvinenej, formulovaná v dôvodoch dovolania, nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

Najvyšší súd uzatvára, že skutková veta rozsudku jednoznačne opisuje konkrétne konanie obvinenej, ktoré naplnia znaky objektívnej aj subjektívnej stránky trestného činu. Toto konanie obvinenej je dostatočne a presvedčivo vyjadrené aj v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu na strane 15 až 17 a v uznesení odvolacieho súdu na strane 5 až 7, pričom právna kvalifikácia skutku plne zodpovedá skutkovým zisteniam súdov.

Na základe vyššie prijatého záveru o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu je pre dovolací súd v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinená A. L. spáchala

trestný čin tak, ako je uvedené v uznesení odvolacieho súdu. Tam opísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvinenej v bode 1) ako zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom § 135b ods. 2, § 135c ods. 1 a § 135d písm. b) Trestného zákona a v bode 2) ako prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 135b ods. 1 a § 135c ods. 1 Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že námietky obvinenej a s tým súvisiaca argumentácia nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.